

N:o 66.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 22 Maj 1873.
— — — — Andra Kammaren den 22 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om ändring i Kongl. Förordningen
och Reglementet angående Folkskolelärares pensionsinrättning
den 30 November 1866.*

(Andra Kammarens Tillf. Utskotts (N:o 1) Utlåtande N:o 18 och Första
Kammarens Tillf. Utskotts (N:o 2) Utlåtande N:o 5.)

S. A. K.

Inom Riksdagen har förslag framställt om en sådan ändring af § 3 uti Kongl. Maj:t nådiga Förordning och Reglemente angående Folkskolelärares pensionsinrättning den 30 November 1866, att förhöjning i den pensionsrätt, hvilken enligt § 2 i samma författning hvarje skoldistrikt bör för sina ordinarie folkskolelärare bereda efter minimilönens belopp, men som kan höjas till ett högre belopp efter den lön läraren verkligen åtnjuter, dock icke utöfver 1,000 R:dr R:mt, må kunna af distriktet förvärfvas, äfven utan att ombyte af lärare eger rum, med de vilkor reglementet i öfrigt föreskrefve eller Kongl. Maj:t kunde finna nödigt bestämma; — till stöd hvarför hufvudsakligen anförts: att af ofvan åberopade paragrafer följde, att, om ett skoldistrikt funne skäl att höja lärarens löneförmåner utöfver det belopp, som vid hans antagande fastställdes, distriktet dock icke vore i tillfälle att från pensionsinrättningen bereda honom rätt till högre pension, än han på grund af den ursprungliga, vid antagandet fastställda lönen kunde komma att erhålla; att den inskränkning i den skoldistriktet genom § 2 tillerkända rätt

till delaktighet i pensionsinrättningen efter högre belopp än minimilönen, hvilken inskränkning genom orden: »vid lärareombyte» i § 3 stadgades, vore obillig därför, att, om lönen vore bestämd med afseende å en lärares arbete och skicklighet, pensionsrätten borde stå i förhållande dertill, och olämplig, dels därför, att den innebure en ganska naturlig lockelse för en duglig lärare att söka förflyttning till annat skoldistrikt, der högre pensionsförmån kunde honom beredas, dels ock därför, att den lägre pensionsrätten i många fall måste föranleda, att en af ålder och kraftlöshet mindre tjänlig lärare längre, än som vederborde, bibehölles på sin plats.

Enär den ofvan anmärkta inskränkningen, enligt Riksdagens förmenande, tillkommit för att förebygga, att pensionskassan redan i början af sin tillvaro skulle komma att vidkännas allt för stora utgifter, men Riksdagen, med hemtadt stöd af föreskrifterna i §§ 7, 8 och 28 af förberörda Reglemente, ansett det anledning icke är att befara någon förlust för den ifrågavarande pensionsinrättningen, derest en förändring i den af motionären föreslagna syftning vidtages; och då det för Riksdagen icke heller syns sannolikt, att en sådan ändring skall i den närmaste framtiden föranleda synnerligen många pensionsförhöjningar, samt, enligt hvad Riksdagen erfarit, den ifrågavarande pensionskassans tillstånd lärer befinnas så tillfredsställande, att densamma skall kunna utan svårighet bära de utgifter, som af förändringen kunna blifva en följd, har Riksdagen, som antagit, att den ifrågasatta ändringen skulle verksamt bidra till en raskare utveckling af det för fosterlandet så betydelsefulla folkskoleväsendet, funnit en förändring i ofvan angifna syftning vara nyttig och nödig, men ansett, att densamma skulle lämpligast kunna åstadkommas medelst uteslutande af hela andra punkten uti § 3 af pensionsreglementet, enär, hvad denna punkt innehåller, med undantag af de redan anmärkta orden »vid lärareombyte», i det väsentliga förekommer uti reglementets § 2.

På grund af hvad sålunda är vordet anfördt, får Riksdagen hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om sådan ändring af Kongl. Förordningen och Reglementet angående Folkskolelärares pensionsinrättning den 30 November 1866, att sednare punkten af § 3 i samma Förordning förklaras skola utgå.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 22 Maj 1873.
